

— Καλέ μου Ζανζότ, σκέφθητι ὀλίγον... ἂν ἀσθενήσης τί θὰ γείνη ἡ γραῖα μήτηρ σου ;

— "Ω ! δι' αὐτὸ εἶμαι ἡσυχος... "Αν ἀρρωστήσω καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ γυρίζω τὸ ὄργανόν μου, εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ μὲ βροθήσετε... "Επειτα, τί τὰ θέλετε, κύριε Βωφόρτ, ἐσυνείθισα νὰ γυρίζω ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ καὶ δὲν εἰμπορῶ τώρα νὰ κλεισθῶ... Εἶμαι μουσικός !...

Ὁ Βωφόρτ ἐμειδία.

— Ζητῶ μόνον νὰ δώσετε διαταγὴν εἰς τὸν Γιάννη τὸν ὑπηρέτη σας, ὅταν μὲ ἀκούη νὰ παίζω καὶ νὰ τραγουδῶ, ἐδῶ ἢ ἄλλου, ὅπου καὶ ἂν πᾶτε, νὰ μὲ φωνάζη καὶ νὰ μοῦ δίνη ἓνα δακτυλὸ ἀπὸ τὸ παλαιὸ ἐκεῖνο κρασί ποῦ τὸ ἐνθυμοῦμαι μὲ τόσῃν εὐχαρίστησι... μόνον ἓνα δακτυλὸ, ὅχι περισσότερο, διότι τὸ κεφάλι μου δὲν εἶναι σίγουρο.

— Μοὶ δίδεις τὸν λόγον σου ὅτι δὲν ἐπιθυμῆς τίποτε ;

— Σὰς τὸν δίνω... ὅμως...

— Λοιπὸν, διστάζεις ;

— "Ηθελα νὰ μὲ ὀνομάζετε φίλον σας ; θὰ ὑπερφηανεύομαι πολὺ...

Ὁ Βωφόρτ συγκινηθεὶς ἐκ τῆς τοιαύτης ἀπλότητος ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Ναί, Ζανζότ, ναί, φίλε μου...

— Εἶμαι εὐχαριστημένος. Τώρα θὰ ὑπάγω νὰ ἀναπαυθῶ εἰς τῆς γρηῃς μάνας μου ἕως νὰ γιαντρευθῇ ἡ πληγὴ μου... "Αν θὰ φύγετε ἀπὸ τὸν τόπον, σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ μάθω διὰ νὰ σὰς ἀκολουθήσω... Εἶμαι κοσμοπολίτης... θὰ ὑπάγω νὰ γυρίζω τὸ ὄργανόν μου ὅπου καὶ ἂν εἴσθε.

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

Δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν λύσιν τοῦ δράματος, ὁ Βωφόρτ συνωμίλει μετὰ τῆς Μαρκελίνας ἐν τῇ μικρᾷ οἰκίᾳ τῶν ὀχθῶν τοῦ Ὁᾶς.

— Σὰς εἶπα, Μαρκελίνα, ὅτε σὲ εἶδον εἰς τοῦ ἀνακριτοῦ ὅτι θὰ ἐκπληρώσωμεν ἐν προσκύνημα...

— Δὲν τὸ ἐλησμόνησα.

— Τὸ θέλεις πάντοτε ;

— Εἶμαι ἐτοίμη ν' ἀναχωρήσω.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἀπῆλθον ἀμφότεροι.

Οἷας συγκινήσεις ἀνεῦρεν ἡ Μαρκελίνα κατὰ τὸ βραχὺ ἐκεῖνο ταξείδιον, ἃς μετέδωκε τῷ συζύγῳ τῆς !... Οἷαι συγκινήσεις δι' ἐκεῖνον ἐπίσης !...

Μετέβησαν κατὰ πρῶτον εἰς "Αγιον Οὐέν, εἰς τὸ ζακχαροποιεῖον ἔνθα εἶχεν ἐργασθῇ ἡ Μαρκελίνα.

Ἐπεσκέφθησαν τὸ μικρὸν δωμάτιον, εἰς ὃ κατόκει αὕτη παρὰ τῷ ἀτυχεῖ Βαλόν.

Εἶτα μετέβησαν εἰς Βατινιόλ, κατὰ τὴν ὁδὸν τῶν Κυριῶν, εἰς τὸ δωμάτιον ἔνθα ἡ Μαρκελίνα ἀπέκρυψε τὴν κυθισιν αὐτῆς καὶ ἔνθα ἐγεννήθη ἡ Σοφία.

Εἶτα μετέβησαν εἰς "Αγιον Διονύσιον καὶ ἐπεσκέφθησαν τὰ μεταλλουργικὰ ἐργαστάσια καὶ τὸ ρεῦμα, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὁ Βωφόρτ ἀνέσυρε τὴν Σοφίαν· ἐπισκέφθησαν ἐπίσης τὸν οἰκίσκον, ἔνθα ὁ Βαλὸν ἐζήτησε τὴν Μαρκελίναν εἰς γάμον.

Δὲν ἐλησμόνησαν τὸ Πασσύ, ὅπου ὁ Γε-

ράρδος καὶ ἡ Σοφία ἐμεγάλωσαν καὶ ἐργασθήσαν παρὰ τῇ μητρὶ αὐτῶν.

Τέλος ἀπῆλθον διὰ Βρέν.

"Ηθελον πρὸ πάντων νὰ ἐπανιδῶσι τὸ Βεναβάν, ὅπερ εὔρον οἶον ἀφῆκα αὐτό.

Ὁ Βωφόρτ συνετῆρει ἐκεῖ δύο ὑπηρέτας, οἵτινες περιεποιούντο τοὺς κήπους καὶ τὰ ἄνθη.

— Ἐλθέ, Μαρκελίνα, εἶπεν ὁ Βωφόρτ λαμβάνων αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρός.

"Ετρεμον ἀμφότεροι καὶ ἔκλαιον.

Ὁ Βωφόρτ ὠδήγησε τὴν σύζυγόν του ἐν αὐτῷ τῷ δωματίῳ τῆς.

Ἐν αὐτῷ ἐπίσης οὐδὲν εἶχε μεταβληθῇ.

Ἐκεῖ τὸ πᾶν ἀνεμίμνησκε τὸν γάμον, ὡς καὶ τὴν νύκτα, καθ' ἣν ὁ Βωφόρτ ἐζήτησε τὴν ἐξαφανισθεῖσαν νεαράν γυναῖκα. Τὸ πᾶν ἐνεθυμίζε τῇ Μαρκελίνᾳ νεαράν κόρην... μὲ τὰς ἀναμνήσεις τῆς νεότητος... Οὐδὲν ἔλειπεν.

Ἡ Μαρκελίνα ἔκλαιεν. Ὁ Βωφόρτ εἶχεν ἐρυθροὺς τοὺς ὀφθαλμούς.

"Ετεινεν αὐτῇ τοὺς βραχίονας. Ἐκείνη ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Σὲ ἐσυγχώρησα, εἶπεν αὐτῇ... καὶ σὲ ἀγαπῶ...

Καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς ταλαιπώρου γυναικὸς ἀπέθηκε φίλημα ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς του...

Αἶφνης ἀνεσκίρτησαν, ἠτένισαν ἀλλήλους καὶ ἐπέστησαν τὴν προσοχήν.

"Ηχος ὀργάνου ἤκούετο μακρόθεν.

Ἀνοίγουσι τὸ παράθυρον καὶ ἀκροῶνται.

Δὲν ἤπατωντο· ἦτο ὁ Ζανζότ παίζων τὸ ὄργανόν του καὶ ᾄδων :

Κυβέρνα τὴν βάρκα σου,
Ψαρρᾶ, μίλει σιγά...

Καὶ ὁ Κρασκανάτας ἐνεφανίσθη ἐν τῇ αὐλῇ μειδιών.

Βλέπει τὴν Μαρκελίναν καὶ τὸν Βωφόρτ εἰς τὸ παράθυρον.

— Ζανζότ, σὺ ἐδῶ !

— Διάβολε ! ἤμουν βέβαιος πῶς θὰ ἔλθετε ἐδῶ, διὰ νὰ θυμηθῆτε τὰ περασμένα χρόνια... Λοιπὸν ! ἂν δὲν ἐρχόμουν δὲν θὰ σὰς ἔλειπε κατὶ τί ;... τὸ ὄργανόν μου ;...

Β'

ΤΕΛΟΣ

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΔ'

Περικάλυμμα ἐπιστολῆς.

Τὴν ἐβδόμην τῆς ἐπομένης ὁ Γαβριὼν εὐρίσκετο εἰς τὸ ἔργον του, ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ Ἀμστελοδάμου. Ἐκράτει τὸ ὄπλον ἐν χερσίν, ἥτοι τὴν ραβδὸν του, βεβυσμισμένην

μετὰ τῆς χειρός του ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ἐπανωφορίου αὐτοῦ καὶ εὐθὺ πρὸς τὸν ὄμον ἀνερχομένην. Ἐποίει τεσσαράκοντα ἢ πενήτηκοντα βήματα κατερχόμενος πρὸς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Λαζάρου, ἀνήρχετο εἶτα, ἔρριπτε διεξοδικὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λονδίνου καὶ ἴστατο ὅπως ἀναγνώσῃ τὰ ἐπιγραφὰς ἁσμάτων ἐκτεθειμένων ἐν μικρῷ βιβλιοπωλείῳ, πωλοῦντι ἐφημερίδας. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐπανελάμβανε τὸν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου περίπατον αὐτοῦ. Τέλος ὀλίγον πρὸ τῆς ἐνάτης εἶδεν ἐρχόμενον τὸν θαλαμηπόλον. Πρὸ αὐτοῦ εὐρέθη ἐν τῷ ταχυδρομικῷ γραφεῖῳ.

— "Ας τεντώσω τ' αὐτιά μου, εἶπε καθ' ἑαυτὸν.

Ὅτε ὁ θεράπων εἰσῆλθεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ὁ Γαβριὼν ὄρθιος ἱστάμενος παρὰ τὸ θυρίδιον, ἔνθα διανέμονται αἱ ἐπιστολαί, ἐφαίνετο διευθετῶν μικρὸν δέμα, προσωρισμένον τάχα ν' ἀποσταλῇ διὰ τοῦ ταχυδρομείου. Περιττὴ ὅμως ἦτο ἡ τοιαύτη προφύλαξις, διότι ὁ θαλαμηπόλος οὐδὲ κἄν εἶδεν αὐτόν. Πλησιάζας τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ταχυδρομικὸν θυρίδιον ἀπηύθυνε τῷ ὑπαλλήλῳ τὴν αὐτὴν τῆς προτεραιᾶς ἐρώτησιν.

Τῇ φορᾷ ταύτῃ ὁ Γαβριὼν ἤκουσεν εὐκρινέστατα τὰ ἀρκτικά Λ. Ι.Π. Τὸ βλέμμα του ἀπήστραψεν ἐκ χαρᾶς.

— Τίποτε καὶ σήμερον, κύριε Λουδοβίκε, ἀπεκρίθη ὁ ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος.

— Τότε θὰ ἐπανέλθω τὴν ἐσπέραν αὐτὴν.

— Ναί, ἐπανέλθετε.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος δὲν εἶχε πιθανῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπείγουσαν ἐργασίαν ἀντήλλαξε μετὰ τοῦ θαλαμηπόλου λέξεις τινὰς σχεδὸν φιλικὰς.

Ὁ Γαβριὼν ἐσυκθρωπάσεν αἰφνης.

— Διάβολε, διάβολε ! εἶπε καθ' ἑαυτόν, ὅτε εὐρέθη ἐν τῇ ὁδῷ. Ὁ ἄνθρωπός μου εἶναι γνωστὸς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ ἔχει μάλιστα γνωρίμιαν μὲ τὸν ταχυδρομικὸν ὑπάλληλον· φανερόν λοιπὸν ὅτι ἐὰν ζητήσω τὴν ἐπιστολήν Λ.Ι.Π. δὲν θὰ μοῦ τὴν δώσουν. Ἐξ ἄλλου, ὁ Λουδοβίκος θὰ εἰδοποιηθῇ καὶ θὰ προσέχη, ἐγὼ δὲ θὰ κατορθώσω μόνον νέας δυσχερεῖας ν' ἀποκτήσω. Πρόσεξε, Γαβριὼν, μὴν ἐνεργήσης ἀνοήτως.

»Διάβολε ! διάβολε ! τί νὰ κάμω ; Ἐὰν ἤμουν βέβαιος ὅτι ἡ ἐπιστολή του θὰ φθάσῃ ἀπόψε, εἰμποροῦσα κατὶ νὰ τολμήσω, ἀλλὰ θὰ φθάσῃ ἄρᾳ γε ; Ὁ θὰ φθάσῃ ἄρᾳ γε καὶ αὐριοῦν τὸ πρωῒ : Νὰ παρουσιασθῶ πολλὰς φορὰς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον θὰ ἦτο ἀνοησία. Τὸ νὰ ἡξέυρω νὰ μεταμορφωθῶ εἶναι τέχνη, τὸ νὰ κάμνω μορφασμούς ἐπ' ἴσης τέχνη· τὰς γνωρίζω καὶ τὰς δύο, ἀλλὰ μὲ ὅλα τὰ προτερήματά μου αὐτά, θὰ μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ ὁμοιάσω μὲ τὸν λιγνὸν Λουδοβίκον. Χμ, χμ ! μὴ ἀνοησίας, ἃς ἰδῶ, ἃς σκεφθῶ.

Ἐρθῃσεν εἰς τὴν ἄκρην τῆς ὁδοῦ Ἀμστελοδάμου, τραπεῖς δὲ τὴν ὁδὸν Ἀγίου Λαζάρου ἐπανῆλθεν εἰς τὴν τοῦ Λονδίνου καὶ ἐκεῖ εἰσελθὼν εἰς τὸ μικρὸν καφενεῖον ἐκάθησεν εἰς τὴν θέσιν τῆς προτεραιᾶς, μὲ ἀπόφασιν νὰ μείνῃ ἐκεῖ μέχρις ἐσπέρας.

Παρήλθε καὶ ἡ ἡμέρα ἐκείνη καὶ ἡ ἐπομένη, χωρὶς ὁ Γαβριὼν νὰ προχωρήσῃ εἰς τὰς ἐρεῦνας αὐτοῦ. Εἰς μάτην ἐπέτῃρει προ-

σεκτικῶς κατὰ πᾶσαν στιγμήν· ἀλλὰ καὶ δὲν ἀνυπομόνει, ἄλλως δὲ οὐδὲ ἡ ἐπιστολή, ἣν τοσοῦτον ἀνυπομόνως ἀνέμενον αὐτός τε καὶ ὁ θεράπων, εἶχε φθάσει.

Τὴν τετάρτην ἡμέραν, περὶ τὴν ἐνάτην. ὁ Γαβιρὼν εὐρέθη καὶ πάλιν ἐν τῷ ταχυδρομικῷ γραφεῖω, συγχρόνως μετὰ τοῦ Λουδοβίκου.

— Τέλος πάντων, ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή σου.

Ὁ Γαβιρὼν ἤκουσε καὶ σκοτοδίνη τὸν κατέλαβε.

Ὁ Λουδοβίκος λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν ἀπῆλθε. Ὁ Γαβιρὼν ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν μετὰ τὴν καρδίαν βιαίως πάλλουσαν. Ἦτο βέβαιος ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπεθύμει νὰ μάθῃ περιείχeto ἐν τῇ ἐπιστολῇ, ἀλλὰ πῶς νὰ περιέλθῃ αὕτη ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ θαλαμηπόλου εἰς τὰς ἰδικὰς του; Ποῖον μέσον νὰ μεταχειρισθῇ διὰ νὰ τὴν ἀρπάξῃ; Τὸ μέσον τοῦτο ἐξήτει καὶ ἠπόρει ὅτι ἡ ἀείποτε γονιμωτάτη φαντασία αὐτοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ.

Ὁ θεράπων, καίτοι βραδέως βαδίζων, εὐρίσκετο ἤδη ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ Λονδίνου, ὃ δὲ Γαβιρὼν οὐδὲ στιγμήν εἶχε νὰ χάσῃ, ἐὰν δὲν ἤθελε νὰ τῷ διαφύγῃ ἡ ἐπιστολή. Τότε τῷ ἐπῆλθε κατὰ νοῦν νὰ ἐφορμήσῃ κατὰ τοῦ Λουδοβίκου, νὰ τὸν ὠθήσῃ καὶ ἐπωφελομένους τὴν πρώτην του ἐκπληξίν νὰ τῷ ἀρπάξῃ τὴν πολυτίμον ἐπιστολὴν· ἐνῷ ὅμως ἦτο ἑτοιμος νὰ τὸ πράξῃ ἔστη αἴφνης, εἰς δέκα βημάτων ἀπὸ τοῦ θεράποντος ἀπόστασιν, ἰδὼν δύο ἀστυνομικοὺς κλητῆρας.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! ἐψιθύρισε παρ' ὀλίγον νὰ πέσω εἰς τὰ χεῖρα των.

Κύψας δὲ τὴν κεφαλὴν καὶ μένεα πνέων κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων, ἐξηκολούθησε βαδίζων μακρὰν τοῦ Λουδοβίκου.

Αἴφνης παρετήρησεν ὅτι ἔπесε τι ἐν τῇ ὁδῷ, ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου. Προφανῶς ἦτο χάρτης, ὅστις ἐπιπτεν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ θαλαμηπόλου, προχωρήσας δὲ ἔστη, ἔκυψε καὶ λαβὼν τὸν χάρτην ἔρριψεν αὐτὸν ἐν τῷ θυλακίῳ του. Ἐκ τῆς ἀφῆς μόνον ἐνόησεν ὅτι ἦτο περικάλυμμα ἐπιστολῆς.

Μετ' ὀλίγον ἐκάθισεν ἐπὶ ἐδρανὸν τῆς πλατείας τῆς Ἀγίας Τριάδος, βλέπων δὲ ὅτι οὐδένα ἀδιάκριτον ὀφθαλμὸν εἶχε νὰ φοβηθῇ ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του τὸ περικάλυμμα τῆς ἐπιστολῆς, καθόσον πράγματι ἦτο περικάλυμμα.

Ἦτο ἐσχισμένον εἰς δύο καὶ κατὰ τὴν ἄκρην συνεστραμμένον. Ὁ Γαβιρὼν ἔδωκεν εἰς τὸ περικάλυμμα τὸ πρῶτόν του σχῆμα καὶ πιέσας αὐτὸ διὰ τῶν χειρῶν, ἵνα ἐξαφανίσῃ ὅσον τὸ δυνατόν τὰς πτυχάς, ἠδυνήθη ν' ἀναγνώσῃ εὐχερῶς τὴν ἐπιγραφὴν, τὸ βλέμμα του ὅμως δὲν ἀπήστραψεν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἀρκτικῶν γραμμάτων Λ. Ι. Π. Τί ἐνδιέφερον αὐτὸν τὰ τρία ταῦτα ἀρκτικά; Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον παρετήρουν οἱ μεγεθυθέντες καὶ σπινθηροβολοῦντες ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἦτο ἡ σφραγὶς τοῦ ταχυδρομείου, ἐφ' ἧς ἀνέγνωσε τὴν λέξιν: Μεντόν.

— Μεγάλε μου Ἀγίε Γεώργιε, προστάτη μου, ἀνέκραξεν ἐν θριάμβῳ, σὺ μὲ προστατεύεις.

Καὶ ἐκλείσεν ἐπιμελῶς τὸ πολυτίμον τε

μάχιον τοῦ περικαλύμματος ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακίου του.

— Ὡ! ἐψιθύρισε, ἐκέρδισα τὰ χίλια φράγκα! καὶ τὰ ἐκέρδισα κατὰ τὴν, ναί, κατὰ τὴν. Πρέπει κανεὶς νὰ ἐλπίζῃ πάνποτε ἀπὸ τὴν τύχην. Λοιπὸν, ἐτελείωσε, εὐρῆκα, ὁ ὑποκόμης εἶναι στὸ Μεντόν. Ἀ! ἔ! κρίμα στὴν πονηρίαν σου, κύριε Λουδοβίκε, κρίμα εἰς τὴν προσοχήν σου, εἰς τὰς προφυλάξεις σου. Εἶναι ἀληθές ὅτι δὲν ὑπόπτευν ὅτι ὑπῆρχε κάποιος ὀπισθεν τοῦ, ὁ ὁποῖος ἐμάζεψε τὸ παληόχαρτο, τὸ ὁπεῖον ἔρριψε χάμου. Τώρα ἂς ὑπάγω νὰ εὕρω τὸν κύριον Ρουσώ.

Καὶ ἐγερθεὶς ἀνεχώρησε τῆς πλατείας· αἴφνης ὅμως ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἔστη.

— Σιγά, Γαβιρὼν, σιγά, εἶπε καθ' ἑαυτὸν· βεβαίως εὐρίσκομαι εἰς τὰ ἔχνη τοῦ ὑποκόμης, ἀλλὰ, ἀλλὰ... Λοιπὸν, ναί, τίποτε δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ὁ κύριος Σανζάκ ἐγκατεστάθη εἰς τὸ Μεντόν. Γνωρίζω τὸν τόπον, εἶναι πολὺ ὠραῖος διὰ νὰ εἰμωρέσῃ κανεὶς νὰ περάσῃ εὐχαρίστως ἕξ μῆνας καὶ ἐν ἔτος ἀκόμη, ἀλλ' ἐνδέχεται νὰ μὴν ἔμεινε διόλου ὁ ὑποκόμης μας παρὰ διὰ νὰ γράψῃ τὴν ἐπιστολήν του καὶ νὰ ρίψῃ ἕνα βλέμμα εἰς τὴν θάλασσαν. Εἰς τὸ Μεντόν ὑπάρχει μία ὁδός, ἡ ὁποία φέρει εἰς Γένοβαν καὶ εἰς ἄλλα μέρη. ἐγὼ δὲν εἰμωρῶ νὰ εἰπῶ ὅτι ὁ κύριος Σανζάκ δὲν σκοπεύει νὰ ὑπάγῃ εἰς Γένοβαν, εἰς Νεάπολιν ἢ εἰς Βενετίαν.

» Ὁ κύριος Ρουσώ θὰ ἡγορευετο ἴσως μὲ μόνον τὸ περικάλυμμα τῆς ἐπιστολῆς, ἀλλ' ὁ Γαβιρὼν δὲν εἶναι δόλιος, ἐννοεῖ νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ κερδίσῃ τιμίως τὰ χορήματά του. Εἶμαι κ' ἐγὼ ὑπερήφανος, σὰν καθεῖς ἄλλον καὶ θέλω νὰ διατηρήσω τὴν ὑπόληψίν μου.

Μετὰ τὰς σκέψεις ταύτας, ἀντὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ὁδὸν Λυὼν ὁ τίμιος Γαβιρὼν μετέβη εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λονδίνου μικρὸν καφενεῖον, ὁποῦθεν ἐπεσκόπει τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 14 οἰκίαν.

Τὴν ἐνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν παρετήρησεν ἐξερχόμενον αὐτῆς τὸν Λουδοβίκον καὶ διευθυνόμενον πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἔσπευσε δὲ καὶ αὐτὸς ἐκεῖ.

— Περπατεῖ σιγά, εἶπε καθ' ἑαυτὸν σπεύδων κατόπι του, ποῦ στὸ διάβολο ὅμως πηγαίνει;

Ὁ θαλαμηπόλος εἰσῆλθεν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, ἥτις διέρχεται ὀπισθεν τῆς ἐκκλησίας καὶ ἄγει πρὸς τὴν Λευκὴν ὁδόν. Ἐκεῖ ὑπάρχει σταθμὸς μικρῶν ἀμαξῶν, ὃ δὲ Λουδοβίκος ἔστη πρὸ ὀχήματος. Ὁ ἀμαξηλάτης, ὅστις διελέγετο ἀπωτέρω πρὸς συναδελφόν του, ἔσπευσε πρὸς αὐτὸν κραυγάζων:

— Ἐδῶ εἶμαι, ἐδῶ εἶμαι! ἀναβῆτε, κύριε.

Καὶ ὁ Γαβιρὼν ἔσθασεν εἰς τὸν σταθμὸν καὶ ἤκουσε τὸν θεράποντα εἰπόντα πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην:

— Εἰς τὰ καταστήματα τοῦ Λούβρου. Τὸ ὄχημα ἀνεχώρησεν, ὃ δὲ Γαβιρὼν ἐπίβη ἑτέρου ὀχήματος, διατάξας καὶ αὐτὸς τὸν ἀμαξηλάτην του νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὰ καταστήματα τοῦ Λούβρου.

— Ὡ! ἔλεγε, καθ' ἑαυτὸν, νομίζω ὅτι

ἀπόψε θὰ ἔχω ὅλας τὰς πληροφορίες μου. Ἡ ἐπιστολή εἶναι τοῦ κυρίου ὑποκόμης, περὶ τούτου καμμία ἀμφιβολία, ὁ κύριος ὑποκόμης ζητεῖ ἀπὸ τὸν πιστὸν του ὑπῆρετην διάφορα πράγματα, τὰ ὁποῖα αὐτὸς θ' ἀγοράσῃ ἀπὸ τοῦ Λούβρου. Τώρα ἀπὸ κάθε ἄλλην στιγμήν πρέπει νὰ μὴ χάνω ἀπ' ἐμὲ πρὸς μου τὸν Λουδοβίκον.

Ὁ θαλαμηπόλος τοῦ κ. Σανζάκ κατηνάλωσε δύο περίπου ὥρας διὰ τὰς ἀγοράς αὐτοῦ, αἵτινες ἦσαν πάμπολλαι καὶ ὄχι σμικρὰς σπουδαιότητος, διότι ὁ Γαβιρὼν εἶδεν ἀφικνούμενα ἀλλεπαλλήλως δωδεκάδα δερμάτων, ἅτινα ἐφορτώθησαν εἰς τὸ ὄχημα.

Μετὰ τὰς ἀγοράς ὁ θαλαμηπόλος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ὁδὸν Λονδίνου, ἐνῷ ὁ Γαβιρὼν εὐρέθη ἐν τῇ ἐντὸς τοῦ μικροῦ καφενεῖου σκοπιᾷ αὐτοῦ.

Μολονότι τὰ δέρματα κατεβιάσθησαν τῆς ἀμάξης, αὕτη ὅμως ἔμεινε πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας ὁ ἀμαξηλάτης, ἐκάπνιζε, βηματίζων ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, ἐνῷ οἱ ἵπποι ἔτρωγον ἕκαστος βρώμην ἐκ σάκκου, ἀνητηγμένου ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ. Ἐσήμαινε τοῦτο ὅτι ὁ θεράπων εἶχεν εἰσέτι καὶ ἄλλο τι νὰ ἐκτελέσῃ ἐν τῇ πόλει.

Παρήλθον δύο περίπου ὥραι, οἱ ἵπποι ἀπετελείωσαν τὸ φαγητὸν των καὶ ὁ ἀμαξηλάτης ἐξηκολούθει νὰ καπνίζῃ ὅτε αἴφνης ἤνοιξε τὸ παράθυρον τοῦ πρώτου πατώματος καὶ γυνή, ἡ μάγειρος βεβαίως τοῦ ὑποκόμης, προσεκάλεσε τὸν ἀμαξηλάτην, νεύσασα αὐτῷ ν' ἀναβῇ. Οὗτος ὑπήκουσεν ἐν σπουδῇ, ἐπανῆλθε δὲ μετὰ μικρὸν φέρων ἐπ' ὤμου μέγα κιβώτιον, ὅπερ ἀπέθηκε πρὸ τῆς ἀμάξης, τῇ βοηθείᾳ τοῦ θυρωροῦ.

— Ἐννοῶ, ἐψιθύρισε ὁ Γαβιρὼν, αἱ ἀγοραὶ τοῦ κυρίου Λουδοβίκου θὰ στάλῳσιν ἀπόψε διὰ τοῦ σιδηροδρόμου.

Δεύτερον κιβώτιον ἐκόμισεν ὁ θαλαμηπόλος τοῦ κ. Σανζάκ, εἴτα κατεβιάσθη τρίτον, ἔπειτα τέταρτον καὶ κατόπιν ἐφορτώθησαν εἰς τὸ ὄχημα. Ἐφ' ἑκάστου κιβωτίου ἐπὶ λευκοῦ τετραγώνου, ἐσημειοῦτο ἡ διεύθυνσις.

— Πρέπει νὰ μάθω ποῦ στέλλονται τὰ δέρματα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γαβιρὼν.

Πρὸς στιγμήν ἐσκέφθη νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειαν τοῦ ἀμαξηλάτου, καθόσον θὰ ἠδύνατο τοιουτοτρόπως ν' ἀναγνώσῃ τὴν διεύθυνσιν· σκεφθεὶς ὅμως ἔκρινε ὀφνίμιον νὰ μὴ φανῇ. Δὲν ἔπρεπε νὰ ριψοκινδυνεύσῃ διεγείρων τὴν δυσπιστίαν τοῦ θαλαμηπόλου. Ἐξῆλθεν ὅμως τοῦ καφενεῖου, καὶ τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν θυλακίων ἔχων, ἤρχισε νὰ βαδίζῃ βραδέως ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου μέχρι τῆς ὁδοῦ Κλισύ.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ θαλαμηπόλος ἐπέβη τοῦ ὀχήματος, ὃ δὲ ἀμαξηλάτης ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ δίφρου. Οἱ ἵπποι μαστιγωθέντες ἐξεκίνησαν. Ἡ ἀμάξα διήλθε δύο βήματα μακρὰν τοῦ Γαβιρὼν, ἀλλὰ δὲν ἐστράφη, ὡς ὑπέθεσε, δεξιᾷ καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς δέρματα δὲν ἐφέροντο ἄρα εἰς τὸ διὰ τὴν Λυὼνα σιδηροδρομικὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Λαζάρου γραφεῖον. Διέβη τὴν πλατεῖαν τραπέισα τὴν ὁδὸν Châteaudun. Δὲν ἐπετρέπετο πλέον δισταγμός· ὤφειλε νὰ παρακολουθήσῃ τὸν θαλαμηπόλον.

Ὁ Γαβιρὼν ἐνευσεν εἰς ἀμαξηλάτην,

ὅστις διήρχετο μὲ τὴν ἄμαξαν κενὴν, νὰ σταματήσῃ.

— Πού θὰ πάμε; ἠρώτησεν ὁ ἄμαξηλάτης.

— Ὅπου πηγαίνει ἡ φορτωμένη ἐκείνη ἄμαξα, ἡ ὁποία εἶναι ἔμπρὸς μας, ἀπεκρίθη ὁ Γαβιρὼν.

Καὶ ἡ δευτέρα ἄμαξα ἠκολούθησε τὰ ἴχνη τῆς πρώτης.

Μετὰ τέταρτον ὥρας ὁ Γαβιρὼν ἦτο πεπεισμένος ὅτι ὁ κ. Λουδοβίκος ὠδήγει τὰ δέματα εἰς τὸν σταθμὸν Λυῶνος. Καὶ ὄντως, ἡ ἄμαξα ἐφθάνεν τὰ βουλευτάρια διελθοῦσα τὴν πλατεῖαν Château d'Eau.

Ὁ Γαβιρὼν, ὀλίγον πρὶν ἢ φθάσῃ εἰς τὴν πλατεῖαν Μαζάς, διέταξε τὸν ἄμαξηλάτην νὰ σταθῇ καὶ ἀποβάς ἐπλήρωσεν αὐτόν, ὃν ἐφιλοδῶρσεν συνάμα καὶ ἔτρεξε μέχρι τοῦ σταθμοῦ. Ἐκεῖ ὁ ἄμαξηλάτης καὶ δύο βοηθοὶ κατεβίβαζον τὰ κιβώτια. Δύο ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἤδη τοποθετημένα ἐφ' ἐνὸς τῶν μικρῶν ἐκείνων τετραπρόχων ἄμαξιων, ἅτινα μεταχειρίζονται ἐν τοῖς σιδηροδρομικοῖς σταθμοῖς πρὸς μεταφορὰν τῶν δεμάτων, ὁ δὲ Γαβιρὼν στρέψας τὸ πρόσωπον ἀπεμακρύνθη πάραυτα βλέπων ὅτι ἦτο ἤδη ἀρκούντως πληροφορημένος.

Τὰ κιβώτια ἔφερον τὴν ἐπομένην διεύθυνσιν:

Πρὸς τὸν κύριον Ζανζάκ.

Εἰς Μεντόν.

(Ἐπὶ τῶν παραλίων Ἀλπεων).

Νὰ μένωσι ἐν τῷ γραφεῖρ.

— Μὲ αὐτό, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γαβιρὼν ἐξελθὼν τῆς σιδηροδρομικῆς αἰθούσης, ἐὰν ὁ κ. Ρουσὼ δὲν μείνῃ ευχαριστημένος, θὰ πῇ ὅτι εἶναι πολὺ δύσκολος ἄνθρωπος.

Καὶ παρετήρησε τὸ ὥρολόγιον τοῦ σιδηροδρόμου, ὅπερ ἐδείκνυε τὴν πέμπτην καὶ δέκα λεπτά.

— Ἐξαίρετα, ἐψιθύρισεν, εἶναι ἡ ὥρα, ἐγὼ δὲ ὀλίγα μόνον βήματα ἔχω νὰ κάμω.

Μετὰ μικρὸν εὐρίσκειτο ἐνώπιον τοῦ κόμης Δελασέρ καὶ ἐλάμβανε τὸ ἐκ χιλίων φράγκων ὄωρον εἰς ἀντάλλαγμα τῶν πληροφοριῶν, ἃς ἐκόμιζεν.

Εὐθὺς ὡς ὁ Γαβιρὼν ἀπῆλθεν, ὁ κόμης Δελασέρ ἐγράψε τὴν ἐπιστολήν, ἣν ὑπεσχέθη τῇ μαρκησίᾳ Δεμομπερκί. Τὴν ἐπιστολήν ταύτην ἐκόμισεν αὐτοπροσώπως εἰς τὸ ταχυδρομεῖον· εἴτα ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐδείπνησε, καὶ τῇ ὁγδοῇ ἀνεχώρει διὰ ταχείας ἀμαξοστοιχίας τῆς ἀπὸ Παρισίων εἰς Μασσαλίαν.

ΙΕ'

Ἡ πόλις Μεντόν.

Ὁ κόμης Δελασέρ ἐσταμάτησεν ἐν Μασσαλίᾳ μόνον ἵνα περιμείνῃ τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἀμαξοστοιχίας, δι' ἣς ἐμελλε νὰ μεταβῇ εἰς Νικαίαν. Ὅτε ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ἦτο νύξ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ σιδηρόδρομος δὲν ἔχωρει μέχρι τῶν γαλλικῶν συνόρων, μεταξὺ δὲ Νικαίας καὶ Μεντόν ὑπῆρχεν ὑπηρεσία δημοσίων ἀμαξῶν διὰ τοὺς περιηγητάς. Μολοντόι ὁ κόμης ἐφλέγετο ὑπὸ με-

γίστης ἀνυπομονησίας νὰ φθάσῃ εἰς Μεντόν, ἐνόησεν ὅμως ὅτι ἦτο ἠναγκασμένος νὰ διανυκτερεύσῃ ἐν Νικαίᾳ. Παρέδωκε λοιπὸν τὰς ἀποσκευὰς αὐτοῦ εἰς τὸν ἐπιστάτην τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἐξελθὼν τοῦ σταθμοῦ μετέβη δι' ἄμαξης εἰς τὸ «Ξενοδοχεῖον τῶν Ξένων».

Τῇ ἐβδόμῃ τῆς ἐπομένης ἠγέρθη καὶ ἐνεδύθη, καὶ ἐπειδὴ ἔνεκα πολλῶν λόγων δὲν ἤθελε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν αὐτοῦ δι' ἀγοραίας ἀμαξίας, ἐπεμψεν ἕνα τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ξενοδοχείου νὰ τῷ μισθώσῃ ἰδιαιτέρην ἄμαξαν, τῇ δὲ ὁγδοῇ ἐξεκίνησε διὰ Μεντόν.

Τὸ Μεντόν εἶναι κωμόπολις ἐκ τετρακισχιλίων μέχρι πεντακισχιλίων κατοίκων, νῦν ὅμως χάρις εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν ἀπέχει τῆς Νικαίας μίαν μόνον ὥραν. Ἡ πόλις, καίτοι εἶναι παραθαλασσία, οὐδὲν παρουσιάζει τὸ ἀξιόθεατον, καὶ μόνον τὰ περίξ αὐτῆς εἶναι μεγαλοπρεπῆ.

Ἐκ Νικαίας εἰς Μεντόν μεταβαίνει τις διὰ τῆς ὥραιας ὁδοῦ τῆς Κορνίσης, ἥτις βαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ παραθαλασσίως ποῦ μὲν ἀνάντης, ποῦ δὲ κατάντης ἐν μέσῳ λεμονεῶν, πορτοκαλλεῶν, κερασεῶν καὶ γιγαντιαίων ἐλαιοδένδρων. Μετὰ εὐρεῖαν φάραγγα, τὴν Καραήν, ἡ ὁδὸς διασχίζει τὸ Μεντόν καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ μήκος, χωροῦσα εἴτα πέραν τῶν συνόρων.

Ὡς ἡ Νικαία καὶ τὸ Μεντόν περιβάλλεται ὑπὸ εὐσκίων ἄλσεων καὶ μεγαλοπρεπῶν ἐκ ροδεῶν κήπων, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἀναπνέει τις ἀέρα ἡδὺν καὶ ἀρωματώδη. Ἐν τῇ θαυμασίᾳ ταύτῃ χλῶν ἐν μέσῳ τῆς σφριγώσης ταύτης βλαστήσεως καὶ τῆς θαυμαστῆς εὐωδίας τῶν ἀνθέων κεῖται ἐπὶ ὁμαλῆς κλιτύος βορειανατολικῶς τῆς πόλεως ἡ συνοικία Γαραθάν. Ἐντὸς εἰκοσαετίας καὶ πρὸ ἴσως, καὶ τὸ τερπνὸν τοῦτο μέρος θ' ἀποβῇ τερπνὴ πολίχνη, διότι καθ' ἑκάστην, ὡς ἐκ θαύματος, ἀνεγείρονται ἀνὰ μέσον τῶν δένδρων ὥραιαι ἐπαύλεις. Κατὰ τὰ λοιπά, εἰς μόνην τὴν συνοικίαν Γαθαράν ὀφείλει τὸ Μεντόν τὴν φήμην αὐτοῦ ὡς ὑγιεινῆς πόλεως. Προφυλασσόμενον ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἀνατολικῶς μὲν ὑπὸ τῶν ὀρέων τῆς Ἰταλίας, προστατεύεται καὶ ἐκ βορρᾶ ὑπὸ μεγάλου ὄρους γρανιτοφόρου, ὅπερ ἐπ' ἴσης φαίνεται ἐλαττοῦν τὴν ἔκτασιν τοῦ ὀρίζοντος.

Ἀλλ' ὅταν στρέφῃ τις τὰ νῶτα πρὸς τὸ ὄρος, βλέπῃ ἐκτυλισσόμενον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του μεγαλοπρεπὲς πανόραμα. Πρὸ τῶν ποδῶν του ἔχει τὸν κολπίσκον τοῦ Γαραθάν, εἴτα τὴν θάλασσαν, μακρὰν τὴν πόλιν Βορδιγέραν καὶ τὸ ἐκ φοινίκων δάσος αὐτῆς.

Ἀριστερᾶ παρὰ τὴν Βορδιγέραν διακρίνεται ἡ Βιντιμίλλα—τὸ ποτὲ Ἀλβιον Ἰντεμέλιον—μετὰ τῶν ἀρχαίων ὀχυρωμάτων αὐτῆς, δεξιᾶ δὲ ἡ Κυνὸς κεφαλὴ ἄνω τῶν εὐωδιῶντων κήπων τοῦ Μόντε Κάρλο καὶ τὸ ἀκρωτήριον Μαρτίνου, τερπνοτάτη ὅασις, καὶ ὅταν στρέψῃ τις τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ἀρχαῖον Μεντόν, ἄλλοτε τῶν ἀφρικανῶν περιηγητῶν καταφύγιον.

Βαθεῖα καὶ ἀγριωπὴ φάραγξ, ἀπόκρημνος πρὸς τὰ ἄκρα, εἰς ἣν ἐδόθη τὸ ὄνομα τῆς κοιλάδος Ἀγίου Λουδοβίκου, χωρίζει τὸ Γα-

θαράν ἀπὸ τῆς Ἰταλίας· ἐκεῖ δὲ εἶναι ἡ μεθόριος τῆς Γαλλίας γραμμὴ.

Ἄλλοτε ἡ φάραγξ αὕτη ἦτο ὀρυητικὸς καὶ φοβερὸς χεῖμαρρος, φέρον τὰ μυκώμενα αὐτοῦ ὕδατα εἰς τὴν Μεσόγειον, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου ἀτιπαλαῖσαν, ἐδάμασεν αὐτόν, καὶ σήμερον διὰ προχωμάτων καὶ μετατροπῆς τῆς κοίτης αὐτοῦ τὰ ὕδατα του χρησιμεύουσιν εἰς ἄρδευσιν τῶν γαιῶν, ἐνθα αὐξάνουσιν αἱ τὸ Μεντόν καθωραίζουσαι λεμοναίαι.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΠΙ.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ BONE

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Τέλος]

ΙΕ'

Ὁ Βονέ, μ' ὅλην τὴν ἀπόστασιν τῶν δύο λευγῶν καὶ τὰς δυσχερείας τῆς μεταβάσεως, μετέβαινε καθ' ἑκάστην, ἅμα ληγούσης τῆς ὑπηρεσίας του, εἰς τὴν ἐξοχὴν τῆς Ἰουλιανῆς.

Ὅταν ἡ κυρία Βοσμωρὼ ἔβαινεν ἐπὶ τὰ βελτῖφ, ἡ δὲ Ἰουλιανὴ ἠδύνατο νὰ τὴν ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν φύλαξιν τῆς Ἀννέτας, μετέβαινεν αὕτη εἰς συνάντησίν του, τότε δὲ κρατούμενοι ἀπὸ τῶν χειρῶν περιεπάτου συνομιλοῦντες καὶ ἐξομολογούμενοι τὸν ἔρωτά των.

Αἱ ἐβδομάδες ἐν τούτοις παρήρχοντο, ὁ δὲ ἱατρός ἠρνεῖτο πάντοτε ν' ἀφήσῃ τὴν κυρίαν Βοσμωρὼ ν' ἀπέλθῃ.

— Δὲν θέλετε νὰ φονεύσετε τὴν μητέρα σας, ἀπῆντα τῇ Ἰουλιανῇ πιεζούσῃ αὐτόν, περιμείνατε ὀλίγον ἀκόμη ἄς μὴ τὴν ἐκθέσωμεν εἰς ὑποτροπὴν.

Καὶ ἀνέμενον, οὕτω δὲ αἱ ἡμέραι παρήρχοντο. Ἡ Ἀννέτα ἔφευγεν ὅταν ἤκουεν ἐρχόμενον τὸν ἱατρὸν, οὐδεὶς δὲ ἔβλεπεν αὐτήν.

— Φύγετε, φύγετε, ἔλεγεν ὁ Βονέ τῇ Ἰουλιανῇ ἀνακινούσῃ αὐτῷ τοὺς φόβους τῆς. Βεβαίως εἶμαι εὐτυχὴς νὰ σὰς βλέπω ἐδῶ καθ' ἑκάστην καὶ νὰ διέρχωμαι πλησίον σας ὀλίγας ὥρας εὐδαίμονας, δὲν θὰ εἶμαι ὅμως ἡσυχος εἰμὶ ὅταν μεταβῇτε εἰς Ἐλβετίαν. Φύγετε.

Ἐκ τῶν λόγων τῆς Ἰουλιανῆς ἠννόει ὅτι ὑπελείποντο δύο μῆνες ἔτι, τοῦτο ὅμως οὐδαμῶς καθησύχαsen αὐτόν, καθ' ἑκάστην δὲ συνεβούλευε τὴν ἀναχώρησιν. Πλὴν δὲν ἠδύνατο ν' ἀπέλθωσιν ἄνευ τῆς κυρίας Βοσμωρὼ.

Μετὰ μεσημβρίαν τινὰ ὁ Βονέ δὲν εὗρε τὴν Ἰουλιανὴν εἰς τὸ προσδιορισθὲν διὰ τὴν συνέντευξιν αὐτῶν μέρος. Τί ἐσήμαινε τοῦτο; Ἡ κυρία Βοσμωρὼ εἶχεν ἄρα γε χειροτερεύσει;

Ἐνῶ ἠτοιμαζέτο ν' ἀνέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν εἶδε τὴν Ἰουλιανὴν τρέχουσάν. Ἐσπευσε πρὸς αὐτὴν λίαν τετραγμένην εὐσαν.

— Ἐγέννησε σήμερον τὴν πρῶιαν, ἐψιθύρισεν ἡ Ἰουλιανὴ περὶ τρομῶς.